

Harddisken

(Otte år tidligere)

Stilheden, der fulgte, da Cecilia slukkede motoren, føltes et øjeblik som en slags ro. Så sukkede hun højt. Hun havde aldrig været så langt fra at være rolig som nu.

Bilen stod parkeret på græsplænen uden for Lillans daginstitution.

Normalt ville hun have grebet sin taske, som plejede at ligge i midterkonsollens opbevaringsrum, og skyndt sig af sted for at hente sin datter. Altid i løb, altid med hovedet fuldt af næste punkt på dagsordenen.

Men i løbet af de seneste uger var det blevet ulideligt. Livspuslespillet var ikke længere et puslespil, det var et jordskælv, som truede med at begræve hende og familien i kaos og ødelæggelse.

I dag burde hun virkelig kaste sig ud af bilen for at hente sine børn, de var i fare. I stedet lænede hun sig tilbage og blev siddende. Stilheden var skøn, og på det her sted ville ingen, hun kendte, gå forbi og undre sig over, hvorfor hun tog sig en lille lur i bilen klokken fire om eftermiddagen.

Men hun kunne ikke lukke øjnene.

Hun var bange for, hvad hun ville se på indersiden af øjenlågene.

For omkring en time siden var der sket noget, som forandrede alt. Igen.

Hun var gået fra Kungsholmen mod T-Centralen for at tage tunnelbanen på arbejde. Hun havde sagt til sin chef, at hun skulle til lægen på grund af rygsmerten.

Det regnede let, og dråberne stak hende i ansigtet som små nåle. Pytterne på gaden så ud som mørke, blanke pletter.

Hun gik forbi rådhuset og talte, at der var syv turistbusser parkeret udenfor. En gruppe kvinder, der alle var klædt i dynejakker så tykke, at de lignede en gruppe polarforskere, havde samlet sig omkring en guide.

De stod tæt pakkede med deres opslåede paraplyer som et fælles skjold mod vejret.

Cecilia gik over gaden for at slippe for at mase sig frem. Da hun fortsatte småløbende på den anden side, fik hun en underlig fornemmelse. Ti meter bag hende krydsede en mand gaden, han havde huen trukket langt ned om hovedet. Også han bevægede sig hurtigt. Havde hun ikke set den mand stå og ryge uden for 7-Eleven tværs over for Børne- og Ungdomspsykiatrisk Modtagelse? Som om han ventede på nogen. Ventede på, at hun skulle komme ud?

Netop da ringede hendes mobiltelefon. Skjult nummer.

“Er det Cecilia Emanuelsson?”

Det var en mand, som spurgte.

“Ja, det er mig.”

“Godt. Jeg ville bare sige det her: Vi har din mand.”

“Hvad siger du?”

“Vend dig om.”

Cecilia snurrede rundt, et stykke derfra så hun turisterne bevæge sig mod rådhusets store indgang. Hun lod blikket vandre. På den anden side afgang gik en mand i jakkesæt og med en paraply i hånden. Så så hun ham igen, manden med huen. Han stod et stenkast fra hende og lænede sig op ad en lygtepæl. Det virkede ikke, som om han tog sig af regnen. Han pressede en mobiltelefon mod øret. Da han så, at hun havde opdaget ham, holdt han den op i vejret, næsten som om han vinkede med den.

Så hørte hun ham sige i røret: “Ti stille nu, og hør, hvad jeg siger. Det er meget enkelt. Mats er hos os. Og vi har styr på alt, hvad du gør. Hvis du eller nogen anden går til politiet, så slår vi ham ihjel. Det skal du vide.”

Hun burde åbne bildøren nu og skynde sig at hente Lillan og Benjamin. Og så køre til Arlanda for at tage det første det bedste fly til sine forældre. At ringe til politiet var ikke muligt, før hun havde overvejet, hvad det, der var sket, betød. Desuden ville hun have børnene i sikkerhed først, langt fra Stockholm.

Alligevel orkede hun ikke at stå ud af bilen.

Hun tænkte på, hvordan tingene var nået hertil.

18. januar

Skoene: Zegna.

Smokingen: Corneliani.

Skjorten: Fray.

Philip Schale var *top notch* i aften – uovervindelig.

Hele outfittet: toogtrediv tusind hos Hans Allde – eksklusiv skjorten, som for øvrigt var lavet efter mål, direkte fra Italien.

Han havde fået dén plus tre almindelige arbejdsskjorter for en uge siden. Sea Island Quality, two fold-bomuld, ægte perlemor i knapperne, håndsvede detaljer ved albuen og ved kraven. Landet på nitten hundred euro. Et fund.

Men nu: Nogen havde spildt øl ned ad hans smoking og skjorte. Eller måske en drink. Eller var det vand? Problemet var, at han overhovedet ikke kunne huske, hvordan det var sket. Han huskede ikke, *hvad* der var sket. Han vidste bare, at han mærkede noget fugtigt trænge igennem super 120-ulden.

Philip så sig omkring. Lørdag aften på byens hotteste sted. Dansegulvet i vip-rummet på Clara's var overfyldt.

Det så ikke ud, som om Axel var der. Måske var han gået direkte hjem efter middagen – det var almindelig kendt, at han hadede velgørehedsarrangementer.

Carl, derimod, vred sig ude på dansegulvet: Hans svedige pande reflekterede stroboskoplýsets blitz som et spejl.

Og Ian – Philip drejede hovedet – netop, han sad jo ved siden af ham her ved drinksbordet.

Reversen på smokingen rørte let ved Ians nakke – som en reklame for Brionis vintersæson. Butterflyens knude var stadig perfekt, selv om klokken var over fire. Han havde altid været omhyggelig med sådan noget, Ian.

Ian lænede sig frem og halvråbte i hans øre: "Sorry, jeg betaler for rensningen. Intet problem."

Det var altså hans skyld.

"Det er en pæn skjorte, du har der. Du ved, nioghalvfems procent af pøblen ejer ikke en made-to-measure-skjorte. Og halvtreds procent ved sikkert ikke engang, hvad Fray er. Fattige, dovne idioter."

Philip forstod ikke, hvad Ian snakkede om. Måske havde han fået for meget indenbords, måske var det bare en afledningsmanøvre, fordi han havde spildt på ham, eller også var tingene bare, som de plejede at være.

Fra højttalerne: Avicii pumpede en vertikal rytme.

I næseborene: Colaen gav den horisontale fornemmelse – gulvet nærmest vred sig rundt om sin egen akse. Philip havde snuppet en bane bøjet over bordet for tyve minutter siden. Det her var special-special-afdelingen: vip-rummet – ingen tog sig af det.

So wake me up when it's all over. Folk sang med som gale, gryntede som grise. Hoppede op og ned, klyngede sig til følelsen af sorgløshed.

Ian bøjede sig frem igen. "Prøv at se dem. Naive. Ensporede. I-di-o-ter."

Philip orkede ikke at høre på det negative. Han nippede til drin-ken. Citrussmagen følte frisk – han tog en slurk til, forsøgte at fokusere på dansegulvet.

Der var nogen derude, han genkendte.

Stroboskopet injicerede andre billeder i hans hoved. Mødet han havde været til tidligere i dag – private banking, Fernström & Qvist, knirkende egeparket og træpaneler langs væggene. Gratis frokost og liflig Sancerre. Haller og facader, der var fredede af kulturhistoriske grunde. Bankdrengen med lyserødt Salvatore Ferragamo-slips og kedeligt ansigt, som forsøgte at belære ham om investeringer.

Det var rigtigt, at han havde en vis overlikviditet i enkelte dele af selskabet. Men andre investeringer blødte.

Først og fremmest forsøgte de at bilde ham ind, at han burde skifte forvaltere og rådgivere. Men havde ens familie haft samme bank i tres år, skiftede man ikke bare sådan, det burde de vide. Alligevel havde Philip lyttet venligt, han ville ikke gøre bankdrengen ked af det, og desuden var der jo faktisk en grund til, at han var gået derhen. Han

vidste bare ikke, om årsagen var, at han ville have en bedre bank eller noget andet.

Han skimtede hende igen. Et eller andet sted, pigen han havde mødt for nogle uger siden. Hendes blik søgte hans. Han huskede ikke helt hendes navn, men måske var det Nina eller Anina.

Over dansegulvet: Røg strømmede ud. Carl dansede med to chicks og skabte sig som en akrobat.

I lyskeglen fra en spot fik han øje på hendes ansigt igen, næsten opløst i menneskehavet, hun var en del af tågen, en del af hele det her sted. Igen så han det tydeligt: hendes blik.

Hun havde været storsnakkende, om alt det, hun skulle lave, når hun var færdig med studierne. Han kunne ikke huske, hvad det var, hun læste. Hun havde snakket om, hvem hun kendte og ikke kendte, om hvilke dørmænd der var i orden, og hvem der bare var i branchen på grund af deres sadistiske tilbøjeligheder.

Og nu: hendes øjne tydelige.

Han sagde ikke noget til Ian.

Den store reklameskærm oppe på Scandic Anglais-huset viste noget om skitøj. Sneen i filmen var så lys, at Philip vendte ansigtet væk.

Hvor var de alle sammen henne?

Stedet var lukket. Ian var taget af sted – fandens, det var jo ham, der havde drukket ham fuld og fået ham til at blive.

Philip måtte hjem. Han kiggede efter en taxa.

Det var koldt.

De små pixels i reklameskærmen lyste som projektører over ham. Han havde bare lyst til at sove. Lægge sig ned.

Hvile et øjeblik.

Nogle personer kom hen imod ham.

Han spejdede ud over gaden, snart måtte der komme en bil.

Nogen skubbede til ham.

“Ey, du.”

Det var en lav fyr med en sort hue trukket godt ned om hovedet og tørklædet et stykke op for munden.

Philip tog et skridt til siden. “Undskyld,” sagde han, mest på rutinen. Fyren vendte sig om. “Har du et problem eller hvad?”

Totalt svajende gang.

“Er det mig, I snakker til?” spurgte Philip.

“Har du et problem eller hvad, spurgte jeg. Du skubbede lige til mig.”

Fyren kom nærmere.

“Nej, det må have været en misforståelse. Jeg venter bare på en taxa.”

“Hold kæft. Du har et fucking problem.”

“Nej, jeg ved ikke ...”

Slaget ramte Philip over øjet.

Han tog sig til ansigtet og råbte højt.

Samtidig fornemmede han, at fyren var tættere på ham nu.

Han forsøgte at gå baglæns.

Nogen tog fat i ham bagfra.

Han forsøgte at rive sig fri, trække i kroppen og sparke med benene. Men det hjalp ikke. Nogen eller noget holdt ham hårdt.

Nu kom en af mændene hen mod ham.

En genstand i hånden: et våben.

Manden trykkede pistolen mod hans mave og stillede sig endnu tættere på.

Han bøjede sig frem mod Philips ansigt. Det føltes underligt ved øret. Philip forstod pludselig: Manden slikkede på hans øreflip.

“Kan du lide det her? Kan du, hva’?” Stemmen var tæt på og alligevel så ukendt.

De skubbede ham fremad. Han kunne tælle fire personer. Alle med mørkt tøj og hætter eller huer trukket ned over hovederne. De måtte se ud som en meget mærkelig gruppe, da de gik ned ad Birger Jarls-gatan. Der var bare det, at der ikke rigtigt var andre på gaden, som kunne se dem.

Han vidste ikke, præcis hvad klokken var, kun at ingen steder i Stockholm måtte have åbent til længere end fem. Her og der så han nogle personer sidde sammenkrøbet hver for sig i porte og på bænke, formentlig havde de brækket sig og skulle samle sig, inden de fortsatte hjemad.

Mændene sagde ikke noget. De gik tæt omkring ham, som om de var hans livvagter. I ryggen fornemmede han hele tiden våbnets hårde munding.

Måske vidste han, hvad det her handlede om.

De skubbede ham fremad.

Førte ham med sig.

Hvor skulle de hen?

De passerede Riche på venstre hånd. Lamperne derinde var slukkede, og stolene var stillet op på bordene. De sidste dørmænd var åbenbart gået hjem, for det så ikke ud, som om der var nogen mennesker. Philip tænkte på frokostpauserne, han plejede at holde der. Deres Bøf Rydberg var helt i orden.

Sådan var det ikke nu – nu var ingenting i orden.

De fortsatte mod Nybroplan. Et par tomme taxaer kredsede på udkig efter sådan nogle som ham.

Han overvejede at forsøge at råbe eller vinke. Men det virkede idiotisk. Hvem de her mænd så end var, så havde han et våben i ryggen. Han kunne ikke gøre noget uden at komme til at gamble med sit liv.

På trods af kulden mærkede han sveden løbe ned ad panden. Kvalmen bevægede sig som en slange i maven.

De gik over gaden og stoppede op ved det lille billethus foran turistbådene. Her var der mørkere, gadelygternes skin nåede ikke helt herind. Berzelii-parken lå mørk på den modsatte side. Træernes ensomme grene strakte sig op mod den dystre nattehimmel, og den snavsede sne ventede på morgens langsomme lys.

“Kravl ned,” sagde manden, som havde våbnet.

Philip forstod først ikke, hvad han mente.

Så pegede en af de andre mænd ned mod kajkanten.

De ville have ham til at klatre ned på isen.

“Nej, nej. Det går ikke.”

“Kravl ned, sagde jeg.”

“I er sindssyge. Isen kan ikke holde. Jeg drukner jo.”

Manden med våbnet gik rundt om ham og stillede sig foran ham. Han løftede våbnet igen og pressede det mod Philips mave.

Nu er det slut, tænkte han. Gør det ikke, gør det ikke. Ordene hamrede i ham.

Manden sagde, som om det var det naturligste i verden: “Nu går du ud.”

Philip mærkede, hvordan benene begyndte at ryste. Alligevel satte han sig på hug på kajkanten og lod sig glide ned. Der var sikkert to meter ned til isen. Han slap taget og landede på den glatte overflade.

Det knagede. Han så ned. Isen så fugtig og skrøbelig ud.

Han tænkte på barndommens skøjtektioner i Östermalm IP. Der

var det sikkert, der var fast grund under isbanen.

Han anede ikke, hvor tynd denne her is faktisk var, men han vidste, at det ikke havde været den slags vinter, der gør is stabil.

Det her var lig med selvmord.

“Hør nu her. Det går ikke.”

Manden havde pakket sit våben væk. Han og de tre andre stod med hænderne i lommerne og gloede ned på ham fra kajkanten.

“Gå længere ud,” sagde han.

21. januar

Det var en skyfri dag. En dag som gjorde, at mange stockholmere syntes, det faktisk var okay, at de tre foregående måneder bestod af gråt og surt snejsjap.

Dejan glædede sig til rejsen, ikke kun på grund af den, han skulle møde, når han nåede frem. Han elskede at køre bil.

Han tog handskerne af og drejede nøglen om. Bilen startede med et ryk. Rattet var koldt, som var det lavet af metal, han nøjedes med at holde på det med højrehåndens yderste fingerspidser. Han frøs stadig. På de nye modeller var der ratvarmere, men nu måtte han nøjes med at skrue bilens aircondition op på fuld styrke og vente på, at kabinen blev varm.

Han havde lånt vognen af Tomas, fordi hans egen bil var totalskadet efter et harmonikasammenstød i sidste uge. Men det her var faktisk også en BMW, i 5-serien ovenikøbet, så han havde ingen grund til at klage. Der var folk, som kørte japansk eller i Opel.

Han kørte nordpå ad E4. Hvis nogen havde vækket ham om natten og bedt ham om at opremse de her forstæder i omvendt rækkefølge, ville han have klaret det i første forsøg.

Lidt senere kørte han af mod E18. Nu var han på vej gennem de nordlige dele af Stockholm. Det var derimod ikke hans område.

Et stykke før Åkersberga svingede han af mod Österåkeranstalten. De havde bygget om, siden han var her sidst. Han var nødt til at indrømme, at i de senere år var besøgene blevet sjældnere, end de burde have været.

Han tænkte på Teddy, de snakkede heller ikke så meget sammen for tiden. Teddy eller Najdan, som han egentlig hed – som blev til Nalle, der blev til Teddy – klarede sig selv, sagde han. Og Dejan

tvivlede ikke et øjeblik. Teddy havde *altid* klaret sig selv. Under hele deres opvækst, gennem alle de jobs, de havde lavet. Teddy bad aldrig om hjælp.

For mange år siden havde han, Teddy og Adam været sammen om nogle indbrud i conferencecentre. De havde scoret vin og champagne for over en halv million – et godt job. Det var latterligt let at komme ind gennem køkkenindgangen sådan nogle steder. Og koderne til selve vinkældrene fik de af en fra rengøringspersonalet, som havde noget spillegæld.

Politiet havde afhørt Dejan mere end syv gange, kørt good cop/bad cop, opfundet dna-beviser, som ikke eksisterede, og forsøgt at spille dem ud mod hinanden: “Adam har sagt, at du hentede en bil hos ham den aften”, “Teddy har sagt, at du lånte hans telefon”, og så videre. Det var ren bullshit, men det vidste han ikke dengang. Det blev til mere end tre måneder i spjældet med alle restriktioner, på trods af at han ikke var mere end sytten år gammel. Han havde ikke måttet tale med sine forældre en eneste gang, der var konstant seksten grader indendørs, og en fyr i cellen ved siden af begyndte at råbe persiske sjofelheder klokken et hver nat, og han blev ved, til morgenmadsvognen kom. *Koskesh*. Dejan lærte da i hvert fald et enkelt godt ord, horebuk.

Det havde tæret på kræfterne. Kvalmen og de mange ture på toiletet for at pisse, når han havde højt blodsukker, og de havde nægtet ham at komme ud og røre sig i gården. Eller insulinmanglen, når han ikke orkede at spise den ulækre mad. Faktisk hed det hypoglykæmi, lavt blodsukker. Det var det fineste ord, han kunne, men samtidig det grimteste, et resultat af hans sygdom.

Han ville hjem, ikke bare for at kunne tage sig af sin sukkersyge. Han ville væk fra mareridtene og de stive led. Han ville æde en kebabrulle med ekstra hvidløgsdressing og kunne bevæge sig, som han havde lyst. Han ville krammes af mor.

Så han var begyndt at snakke, det var jo første gang, han sad der.

Da han blev løsladt, fik han at vide, at Adam også havde sladret.

Men én af dem havde lukket munden og trukket vejret gennem næsen, ikke kvidret, ikke sagt en skid. De havde tilbageholdt ham helt frem til retssagen, selv om Dejan og Adam var blevet løsladt langt tidligere. De havde beholdt ham så længe, at da de endelig blev dømt for groft tyveri, havde han allerede siddet mere end tiden ud, uden en

eneste gang at få lov til at se eller snakke med nogen andre end politiets forhørsleder og sin advokat.

Teddy.

Bagefter fortalte han, at han havde klaret sig gennem tiden ved at lave hundred armbøjninger tre gange om dagen og ved at læse bøger i tiden mellem øvelserne.

Siden den dag vidste de det *alle sammen*, selv om ingen af dem sagde det højt: Æn af dem var en rigtig hård negl.

Og det var ikke bare det. Han havde læst *bøger*, sagde han. Han var sådan en: Nogle gange talte Teddy som sin far, eller som en lærer.

Han var gjort af et andet stof.

Dejan drejede ind på en mindre vej. Villaerne lå på stribe, men blev færre, da han nærmede sig fængselsområdet. Der var ikke så meget sne herude, ligesom inde i byen. Vejen snoede sig ind i skoven, og bare for sjovs skyld trådte han hårdere på speederen.

Granernes konturer udvaskedes, når han fokuserede på kurverne. Det her var livet. Og nu håbede han, at det ville blive endnu bedre. Teddy var en person, som havde kunnet få ting til at ske, ikke bare med sine hænder. Han satte ting i gang med den måde, han tænkte på.

Snart ville Dejan være fremme ved fængslet for at hente sin bedste ven. Stockholms hårdeste mand.

Najdan "Teddy" Maksumic skulle løslades efter otte år.

Det var en god dag.

*

Låsens klik var næsten lydløst, men for Teddy var det en stærk lyd, en lyd som han havde ventet på ufatteligt længe. Han åbnede metal-døren, og det slog ham, hvordan det næsten føltes, som om den var lavet af papir.

Han trådte ud og missede mod lyset. En meter over hans hoved sad det runde overvågningskamera, han vidste, at de så på ham inde fra centralvagten nu. Forhåbentlig ønskede de, i hvert fald nogle af dem, at det her skulle lykkes. At det her skulle ende godt.

Motoren lød som en gammel traktor, selv om den slet ikke kørte på

diesel, og udstødningen pulserede mod himlen som fra et bål valborgsaften. Metalliclakken og 18-tommers-fælgene havde for længst tabt glansen, og det ene sidespejl var af en eller anden grund tapet sammen. Teddy kunne ikke lade være med at tænke på, om bilen overhovedet kunne køre hele vejen til Södertälje. Måske ville den miste et hjul et sted på højde med Tumba eller bare stille og roligt rasle fra hinanden og dø, så de skulle sidde i timevis og vente i frostvejret.

Jeg bliver hentet i en *profilbil*, tænkte han, mens han gik hen mod røgskyen. Min bedste ven udenfor samler mig op i en latterlig profilbil.

Bildøren blev åbnet, og Dejan steg ud. Kraven på hans mørkeblå jakke var slået op, og der stod Hugo Boss med orange bogstaver i nakken. Hans smil var bredt, som om han havde vundet sit livs gevinst på travbanen i dag, men samtidig så han også slidt ud, i stedet for brystmusklerne, som plejede at bule ud under trøjen, bulede jakken ud forneden.

“*My friend*,” råbte Dejan.

De omfavnede hinanden og holdt fast i nogle sekunder. I fængslet havde berøring mellem de indsatte og deres besøgende været strengt forbudt i nogle år, men det var slut nu.

Teddy kunne mærke hans åndedrag mod sin hals, og med alvorlig stemme sagde Dejan: “Velkommen ud, mand.”

De så på hinanden. Dejans øjne var mørke, spørgende og samtidig plirrende.

Så kom travsmilet tilbage. “Du ser fandme godt ud.”

Teddy pegede på bilen og grinede. “Men kunne du ikke have hentet mig i et lidt mere præsantabelt køretøj? Det er jo sådan nogle biler, de stopper, bare fordi de ser mistænkelige ud. Gamle, udslidte, smarte biler.”

Dejan lukkede bagagerummet. “Det er ikke min. Jeg har smadret min egen vogn og lånt den her af Tomas. Og en Bimmer er en Bimmer, det var vel et af dine ordsprog, hvis jeg ikke husker forkert.”

“Ja, men ikke rustbrun og med et udstødningsrør, der har brug for sin egen anhænger.”

“Nå, men så kan vi vel tage din Lexus.” Dejan lod, som om han så sig omkring, og grinede. “Eller har du parkeret langt væk?”

Teddy grinede højt og kom til at tænke på hende igen.

Han spekulerede på, hvordan det ville have været, hvis Sara havde hentet ham i stedet.

Dejan holdt forbavsende nok fartgrænsen på motorvejen. Teddy var lige ved at tro, at han havde ændret sig, men så begyndte han at snakke om BMW's nye X6 og kinesiske kopi-dopingpræparater.

Da de passerede Hallunda, begyndte de at snakke om alle de andre fra tiden, inden de blev dømt. Vennerne. Eller hvad skulle han kalde dem?

Alexander havde slået sig ned, købt rækkehus i Stuvsta, fået sig en kone, var blevet skilt igen og havde fået en ny. Nu havde han tre børn, et med hver kone og et som han havde haft længe, siden teenageårene.

Tomas var blevet Dejans nye væbner, efter at Alex var blevet en svensson. Men det var ikke det samme som før, forsikrede Dejan.

Ivan fortsatte i samme spor som før otte år siden, men endnu højere oppe i hierarkiet. Han tog sig mest af den virkelig højprofile-rede business. Dealerne blev styret mere og mere direkte fra Beograd eller Montenegro, de forhandlede selv med kartellerne nu, og der var altid brug for folk, som skulle organisere lokalt.

“Men jeg kan ikke være lige så kritisk som ham. Jeg laver alt, der giver gode penge nu,” sagde Dejan. “Jeg er stadig alt for god til at fyre kroner af. Plus en ting til. Min gæld til *Kum* er blevet større. Det er faktisk skideirriterende, restaurant Solberget, som jeg styrede for ham, gik fuldstændig ned.”

Teddy betragtede sig selv i bakspejlet. Håret var mørkeblond og tæt-klippet, øjnene store og grønbrune, der havde stået melerede i passet, da han var yngre. Næsen var stump og læberne fyldige, og så længe han holdt munden lukket, så man ikke det hul, som gabte sort. En af tænderne i underkæben var begyndt at give problemer i fængslet, og eftersom han ikke havde råd til en rodbehandling, og det heller ikke var muligt at få ordentlig tandpleje derinde, blev det bestemt, at den skulle trækkes ud.

Han havde tænkt på den her rejse mange gange. Hvem der ville hente ham, hvad de skulle snakke om, hvordan han med jævne mellemrum ville vende sig om og se ud over området med skov og bebyggelse, som lå mellem ham og fængslet, der forsvandt længere væk for hvert minut.

Emelies kontor lå på syvende etage, og man kunne se langt i dag, faktisk helt til Södermalm. Tinderne og tårnene på Laurinska Huset og Mariahissen aftegnede sig mod resten af byen, og endnu længere borte så hun Globen, rund og hvid som en bortsparket fodbold.

Ingen her havde deres hjem dér, i de sydlige dele af byen. Partnerne på Leijons Advokatkontor boede enten i villakvarterer som Saltsjöbaden eller Djursholm, eller også havde de lejligheder på Östermalm eller i City. Advokatfuldmægtige, derimod, boede, med undtagelse af dem, som var født med penge, enten i Vasastan eller på Kungsholm. Men de *ville* alle til Östermalm.

Emelie boede på Rörstrandsgatan, og måske ville hun også gerne til den pænere bydel. Men egentlig spillede det ingen rolle, hvad hun ville og ikke ville, hun vidste, hvad man *forventede*, at hun ville.

Hende, hun delte kontor med, var der i dag.

Josephine havde været her tre år længere end Emelie og havde været færdig som advokat længe. Om nogle måneder ville Emelie også få titlen, hun skulle bare skaffe sig referencerne. Det var mest et spørgsmål om tid til alle ansøgningsformalia.

Egentlig var der andre advokatfuldmægtige, der havde været her cirka lige så længe som hende, men af en eller anden grund mente partnerne, at de ansatte skulle sidde opdelt efter køn. Omtrent som om de arbejdede i et omklædningsrum.

Emelie så ned på aftaleudkastet, der lå spredt ud på skrivebordet. Hendes hænder var tørre på grund af vintervejret og alle de dokumenter, som det her job krævede, at hun bladrede i. På kontoret hed det sig, at man tilstræbte at arbejde papirløst, men det endte altid med, at alle printede ud og efterfølgende druknede i papir.

Hun gemte en ny version af aftaleudkastet, gav det navnet Shareholder Agreement v 2.3 og lukkede ned for arbejdet på computeren.

“Josephine, må jeg ikke låne lidt af din håndcreme?”

De fleste af hendes venner så ud til at smøre hænder og ansigt morgen, middag og aften og typisk et væld af gange derimellem, med diverse cremer og lotioner, som sikkert kostede mere, end hvad de dagligt brugte på mad. Men Emelie orkede det bare ikke. Det føltes

som spild af tid, og hun fik ikke engang rigtigt noget ud af indsmøringen. Alligevel sad hun nu og blev irriteret over sine tørre neglebånd.

Josephine kastede en grøn tube over. Der stod L'Occitane på den.

Phine var en eksperternes ekspert. Hver gang hun kom ud fra toiletet, vaskede hun sig først med alkohol – “for at undgå *germs*” – bagefter smurte hun sig længe med håndcreme, og til sidst toppede hun det med lipgloss. På en måde var det, som om Phine troede, at læberne blev kedelige af at opholde sig på et toilet i mere end tredive sekunder.

Emelie mærkede maven begynde at rumle. Hun var virkelig nervøs. Om en time skulle hun evalueres på det årlige møde, som de kaldte for en udviklingssamtale.

Hun fortsatte med at skrive på aktionæraftalen. Det drejede sig om et netspilsfirma af poker- og bookmakertypen. Ejerne ville have ny kapital ind, og det vigtige var, at de kunne trække sig ud uden ballade i fremtiden. Når køberen med stort K i ordets mest monetære forstand dukkede op, var det ligegyldigt, om han var risikokapitalist eller en industriel spiller. Så skulle alle være med om bord. Ingen købere ville have små, fesne enprocentsejere, der lavede vrøvl.

Josephine pakkede sin taske, hun var på vej til et møde, og bagefter ville hun tage hjem for i dag.

“Du siger ingenting, men hvordan føles det?”

Emelie var snart klar, men skulle fremlægge aftalen for den ansvarlige partner, Magnus Hassel, på et eller andet tidspunkt i løbet af dette døgn. Men det var ikke det, Phine spurgte om, det vidste hun.

“Jeg ved det ikke, jeg er nok færdig med det her om nogle timer. Men Magnus sidder i telefonmøde med San Francisco, så jeg aner ikke, hvornår han har tid til mig.”

“Jeg mener udviklingssamtalen.”

“Det føles helt okay,” forsøgte Emelie at sige med så sikker stemme som muligt.

Josephine fnisede. “Da jeg havde været her cirka lige så længe som dig, plejede jeg at være misundelig på rengøringsfolkene.”

“Rengøringsfolkene?”

“Ja, og vagterne. Jeg havde regnet ud, at rengøringspersonalet tjente en komma fire gange mere i timen, end jeg gjorde. Noget i den retning gælder også for dig, så meget som du arbejder. Kan du ikke tage det op med partnerne i samtalen?”

Emelie tænkte lidt over, hvad hendes kontorkammerat havde sagt. Josephine grinede og tog sin frakke på.

“Jeg driller bare. Jeg er sikker på, at det går dig godt,” sagde hun og lod Emelie være alene med aktionæraftalen.

To partnere og så hende.

Anders Henriksson var en otteogfyrreårig ærkeentusiast, der lige havde giftet sig med en syvogtyveårig sekretær, opførte sig, som om han var tredive, og som stadig troede, at Icona Pop var en italiensk årgangsvin – det vidste Emelie, fordi Phine diskuterede det med ham under den forrige sommerfest. Samtidig var han én af Sveriges absolut førende eksperter i Mergers and Acquisitions. Listen over opgaver, han havde fået i hus, og kæmpeselskaber, han repræsenterede, var lang. I den seneste opdatering af Legal 500 var han omtalt som *Leading Individual*, det vil sige et af de otte tungeste navne på det mest lukrative af de juridiske områder i Sverige.

Magnus Hassel var enoghalvtreds år og, så vidt hun vidste, en almindelig familiefar. Han var ekstremt kunstinteresset og havde mere eller mindre dækket kontorets vægge med forskellige værker de senere år. Magnus var også omtalt på de vigtigste rankinglister og havde deltaget i de store opgør: sammenlægningen af apotekerne, udliciteringen af plejesektoren. Afviklingen af velfærdsstaten, som Emelies mor ville have udtrykt det.

“Nå, Emelie, hvordan synes du, det går?” spurgte Anders. Han havde en lille sofagrube i det ene hjørne af sit kontor. På gulvet lå et ægte tæppe i rødbrun, glitrende silke. Emelie forsøgte at tænke på Phines opmuntrende bemærkning.

“Jeg synes, det går godt. Jeg trives og har det rigtig sjovt samtidig. Jeg har lært en hel masse, men også fået mere ansvar. Det føles godt.”

“Fint. Synes du, at dit arbejde lever op til dine forventninger?”

“Ja, bestemt, jeg får hele tiden flere sager selv og dele af sager, jeg selv tager mig af.”

Sådan blev det ved i et kvarter. Behagelig evaluering og klap på skulderen. Og så kom de vigtige spørgsmål.

“Og faktureringen, hvordan synes du, det går med den?” spurgte Magnus.

“Jeg tror, jeg havde to tusind timer sidste år, så jeg er tilfreds.”

“Mmm, men tilfreds skal man aldrig være, eller hvad, Emelie?”

“Nej, jeg går efter stjernerne.”

“Netop. Vi har kigget lidt på dine timer, og vi har gjort os nogle tanker, kan jeg fortælle dig.”

Emelie kunne mærke, hvordan hun svedte i håndfladerne.

“Du var med i Projekt Classic sidste år, det var ekstremt let at få en masse timer dér. Hvad ville du have gjort, hvis du ikke var havnet i det projekt?”

“Jeg tænker, at der ville have været andre store opgaver. Projekt Twin, for eksempel.”

“Nej, du ville ikke have passet ind dér, de havde brug for mere erfarne advokatfuldmægtige og skattefolk. Så jeg tænker stadig på, hvad du mon ville have gjort.”

Magnus sad med begge hænder i skødet. Anders så også afslappet ud. De ventede begge på hendes svar.

“Jeg ville have arbejdet hårdt i de andre, mindre sager. Det havde måske betydet endnu flere timer på kontoret for at få faktureringen hjem, men det havde fungeret.”

Magnus lænede sig frem. “Næ, Emelie. Sandheden er, at du ikke aner, hvad du skulle have gjort. Ikke?”

Emelie vidste ikke, hvad de forventede, hun skulle svare.

“Det er vigtigt, at du forstår det. Ikke?”

Han smilede skævt.

“For her på Leijons er vi afhængige af hinanden. Og alle er afhængige af os, der skaffer sagerne. Forstår du det? Du var *heldig* sidste år. Det var et godt år for alle. Men nu begynder alvoren, lille ven.”

Emelie forsøgte også at smile. “Jeg forstår, hvad du mener.”

“Det er jeg ikke sikker på, at du gør. Men vi forventer, at du lægger dig i selen.”

Magnus holdt op med at smile. Hans øjne glimtede stadig.

*

Han havde ikke engang nået at få jakken af, før Linda kastede sig om halsen på ham.

“Teddy, Teddy, jeg er så glad for at se dig. Kom ind. Kom ind i stuen.”

Hun krammede ham ikke, men hang snarere på ham som et lille

barn, der bruger en stor mand som klatrestativ. Måden, hun bevægede sig og snakkede på, mindede om deres mor, den der rykvise bevægelse, som om hun overraskede sig selv hver gang.

Lindas entré så ud, som den altid havde gjort. På væggene hang der to indrammede fotoplakater, den ene forestillede en bro i New York, den anden var et gammelt billede af Ada-broen i Beograd. Han gik ud fra, at hun syntes, symbolikken var stærk. New York og Beograd, det var hendes to favoritsteder.

Teddy tog skoene af. Han vidste, at Linda gerne ville have det sådan. Dejan beholdt derimod sine sorte lædersko på og fulgte efter ham ind.

Det var her, han skulle sove i nat. Eller rettere: Det var formentlig her, Teddy skulle bo det næste stykke tid.

Linda åbnede døren ind til stuen.

Alle derinde så på ham: far, Lindas søn Nikola, Darko og hans nuværende kæreste. Dem, som virkelig havde ventet på ham, tænkt på ham, skrevet og ringet i løbet af årene. Hans familie.

Alligevel var det, som om der manglede nogen. Han vidste, hvem han også gerne havde set her.

Stuen var oplyst af to gulvlamper med hvid skærm, en på hver side af sofaen, en loftslampe hvis lys virkede dæmpet, og en masse små, kulørte lygter med fyrfadsllys i. I de to vinduer hang julestjernerne fra december der endnu, Teddy undrede sig over, hvorfor hun ikke havde taget dem ned.

På bordet stod to flasker Freixenet og syv vinglas.

“Nu skal vi feste.”

Linda skænkede den mousserende vin og løftede sit glas. “For dit nye liv, Teddy. Min lillebror.”

De betragtede ham. Boblerne gnistrede i glassene som små brillanter på vej mod overfladen. Hun havde det hyggeligt her med alle de forskellige lamper og et fint tæppe på gulvet.

“Skål,” sagde han.

Darko stillede sit glas fra sig på bordet, det gav et smæld, som om han ville lægge ekstra tyngde i sit smil. “Velkommen ud.”

“Tak.”

“Du fatter ikke, hvor meget vi har savnet dig.”

“Ikke mere end jeg har savnet at være ude.”

“Det er slut med det nu. Ikke?”

“Det er det.”

Teddy var glad for at se ham. Darko boede i Malmö og var åbenbart kommet hertil for at fejre, at Teddy var sluppet ud.

“Vi har forberedt en lille ting til dig.”

Linda bar en kurv frem og stillede den på bordet. “Det her er din slippe ud-kurv. Vi har lagt nye bukser og strømper i den, Nikolas gamle telefon, som du kan bruge, et buskort, som vi har fyldt op med hundred kroner, en flaske rødvin og dit gamle træningstøj. Og så har jeg lagt et gavekort fra Åhléns i også. Dejligt, ikke?”

Teddy tog fat i kurven og så den igennem. “I er fantastiske.”

Linda nikkede og så rødøjet ud.

Far Bojan gik frem med langsomme skridt. Han havde en rød strik-trøje på, som så nopret ud, og ved halsen stak en skjortekrave frem, som engang tilbage i tiden havde været hvid, men som nu mindede om smør i farven. Han lagde armen om Teddy. Det var ikke et rigtigt kram, snarere et hastigt klap på skulderen. Formentlig var det det nærmeste, hans far var kommet kropskontakt, siden mor døde.

“*Dobrodošao, moj sin,*” sagde han, med betonet *sin*, og så direkte ind i Teddys øjne. “*Živeli.*”

“Tak, far.” Han ville ikke tale serbisk, ikke fordi han ikke forstod det, men det var ikke hans sprog.

Far fastholdt hans blik, men sagde ikke mere. De andre i rummet ventede. Teddy så ud ad øjenkrogen, hvordan Nikola stod og trippede, den eneste som ikke formåede at stå helt stille.

“Du er min søn, og du vil altid være min søn,” sagde far endelig. “Mor ville have været glad på dine vegne.”

Senere på aftenen, da han klædte sig af, syntes han, at hans tøj lugtede skarpt, af billigt vaskemiddel. Det mindede ham om spjældet.

Foruden pengene, han havde haft i papæsken i fængslet, havde han otteogtyve tusind i kontanter, som lå i en kuvert, og to gamle guld-kæder fra tiden før. Men det ville ikke række langt.

Et nyt liv.

Han studerede sig selv i spejlet, som hang på væggen. Arret over maven var bare en utydelig linje, måske var det lidt rødere, end det plejede. Han huskede lyden af skuddet, hvordan han først troede, at de skød i luften.

Han overvejede at lade det trimmedede tre millimeter korte hår vokse ud. Raget isse havde bare været den letteste frisure derinde.

Han lagde sig i sengen, men havde hele tiden en følelse af, at nogen når som helst kunne komme stormende ind i lejligheden og skade Nikola eller Linda. Det var, som om væggene og dørene i det her hus ikke var lavet af andet end gips, som om de bare stod der som tunge kulisser. Formentlig var det bare noget vrøvl, en af de der paranoide fantasier, som nyligt løsladte fik. Han havde hørt om det fra andre, følelsen af ikke at have beskyttende mure og låste døre omkring sig. Løsladelsessyge, blev det kaldt.

Han satte sig op på sengekanten.

Stirrede ud i mørket.

Han var syg af frihed.